

РУСКИЕ НОВИНЫ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНІ ЮГОСЛАВІЇ

Виходза какди тидвель. — Предплатата на рок 60 дни, на пол рока 30 дни. За Американу и другите краи 2 доллари рочни.

Предпілату і пікети писем до Редакції з Управи треба послані на адресу: «Руски Новини» Пишкоревци (Югославія).

Христос воскресе!

«Воскресе якоже рече...»

И спасли побиду лукави Фаризе. Побиду славели над тим, котри глаголе им правду, краудъ, котра их, извирих и пишних, болела, пони то не любеш и слухан не сиси.

И это уж не стало Того, хотри имело им -- богатым, премудрым, пиняним предяким народним! — одважно и щемило до очох рүцел: «Ви гроби звонка обищени, ви гнізда гадох»... .

И пошло за руком
шотим фаризейом, да
найду єдного бездуш-
ного ученика, котри ще
у своїм віда не заси-
ценим лакомству, да і
подкупиш, да за три-
ці циркавих златіжок
преда своєго Учите-
ля, да преда кров ні-
вінного агнія.

А воини робели ладей. Подпұлсыздың не-
свидому и нерозумнің
масу народда, да кричи
пред Пилатом: «Распи,
распи го!... И прев-
иплашени римскому на-
месніка, же Христос
бүйентовнік, не признава
римского цара (котро-
го и воин мержелі!)
же воин патваря народ,
да не плачи порцио.
Куптели и фашивих
шведкох, лем да покрило свою фары-
зейскую злобу. Поганьбети невинного сына
Божего пред народом, притравили ку-
страши мүки и пошіжене и на остатку
на кръж го прибили, як найгершого збой-
ніка горного од Варави.

Але -- задармо спаюча побуду фашистська злоба і мережні. Вони надважливі, але які буде тога їх «побуда»? Які

хреща! Цей при дні могли від фарисеїв
засліни, бо уж трохи дзвін, а підзвіною
як тром з чистого ліва вдерла
їх вистка: «Вон воскрес!» — «Воскресе
якоже рече». Потримав свою бешах.

Вериц не сцепи, але мумети. Во прибегли престрашени стражаре од гроба и тресуцима, ўстами розповедали им о славних воскресеню.

И ето! «Яко ищезает дым, да исчезнет» — фантастична зависи и злоба

Праця так наділала неприваду, що він розогнав птиць, які був ще указала місцем для переселення.

Христос спасио воскрес и зос тим
дат лайнерки доказ, доказ ястан як ступ-
ко на небе, же Бог наисте Син Боги,
Прави Бог, а ведио зос тим доказал Бог
своим воскресением, — доказав цалому
ищест и инициум позад же прада риц

Мұндағы неіншілдегі мәселе менің тақырыптың мәнінде жүрді.

— И за нас Христос воскрес!....
И пішким нам дал вон гаранцию твердійшу од' найтвардшого каменю, же лем іправда муси надвідаць и владаць зос швєтом, и же ми тогу іправду мушимо любину, за що жиць и ю віс гівдаць и творину. И же швєтило віс будзе моцнейше од' цми, па прето ми мушиме віс гівдаць швєтило, швєтило Христового Євангелия. И доказал ище Христос зос своїм воскресільом, же любовь то найвекіша сила на швєце и прето ми мушиме буц' повни любові, любові чистей святей гу Бори и гу нашому ближньому.

То его венка и значение цвета Христового воскресения, цвета радостного спасенного, побидоносного — цвета правды, цвета и любви.

И прето, кед нам ще у пешкатах часах наспиханей швеговей кризи, кризи душн и цела, дакеди привиди, як да има ценирства, себелобостка и мережк сис закриц, задавиц швегто Христовей нуки, кед нам ще видзи, як да непрѣда и здо подпосно штетом зашлагали, тади ще спомніме, же Христос, наш Бог и Цар своїм славним посвяженийон доказал баш прощаню! И знайме, же и тераз побида зна, мережк и цми так истократка и зем привидна, як цо була побида фаризейох над Христом Силом Божим. —

Прето: Шобме правду, жайме по правди! Тримайме же ишетиа Христогой науки и лем ю едину служайме. Напомниме шерца нашо зос любову, таку любову, котра ніяких граніцох и пінакей мери не позна. И будзме вирни слугове нашого Христа Царя, а Вон нам -- ўшадрый и многомилостивый -- дапоможе, да надвладамс шыцкі зла и од духа диявола послані сили того ішета и прыведзе нас -- вирных своіх слугох и дзецох -- до спаднаго воскресеня.

Христос воскресе! — Воистину!
— о. МИХАЙЛО ФИЛАК.

Христос воскрес!

Красше як другираз
Добою згадували
Бо нам Христос воскрес
И вони весели.

Пришов ангел з неба
И камень відбивав,
А Вон з гробу воскрес
Же білій спанієл.

И почини весели;
Красне пахнє європе,
И природа глаши,
Же «Христос воскрес!»

Справедливо думи
Од винній преласки,
Зато нещастя людське
У великої радості.

Каждому на устах
Лем «Христос воскрес!»,
Цо од Велької ноци
Красше на тим шансі?

ПЕТРО БУЧКО.

«Воскресни Твое Христе Спасе»...

Душа ми ще польни зос єретику того часу, що побожні жени ишли гу трубу, а Ісуса у них не нашли. Апостол тут сказав: «По глядає жівого зос мертвими, нет то тут, воскресе!»

Воскрес і напоміняє зос радісцю душу своєї матері, апостолів, побожніх женох. Велька радосця яви ще у літніх бажань Велької Ноци. Неможем виповеси радосці, що бачася рівно добою задоволити і паноців заприва: «Христос воскресе...»

Воздух пахнані, складе радосці, а писня Христового воскресення ще виїльва зос шерціх полних любовій и радосці. Воскрес, спашет нас, дарував нам життя вічне! Житів моянайши од шамери.

Воскресну!

Але и нам, браца, у Балканах и Срімака треба воскресення. Треба да воскрешися зос менож! Вітре нам припада. Ніяви жи Русі (Москви), ніяви Словачії, за котрих нас вілі громада. Ми: мущище остань Русини-Українці. Хто добри тварди, тварди Русин, тут останів вони добри, и вони християни.

Хто предав свою місію, свій народ, свою біру, то не члобів, але має нерозумне дзейство, котре того бажає люби, хто жу бечей обечя, як того хто дава по місії, але близкої.

Кед приду тоді слова и Зарышом до турків наї падето, же ще нашо Адвоке под меном Русин и у вири греко-католицької отримали бечей як 900 роки, а хто ще раз прокресив на Русі, пременівши тут їх прокресії за мало роки и на Цигана, кед жу будуть бечей обечя!

Мили браца! На тото бече ювето Воскресення Христового, я зос своєго младого шерца, зос шерціх щіцької нашої младежі боле міне болем зединює ще у мену Руснаф-Українці. По єдюсці дієла, приїде и віносіт дужа, єдюсівши біру. «В сінності сина народу, єдюсть нам Вітре подай!» шпильна наша народна писня. А кед будзе ще єдносию тварді приїде саме од себе и воскресене и нови лісши життя!

БУЧКО ПЕТРО.

ште трафело през два ноги, док их тут не буде. Марія и Магдалена добра разуміли, які Жиди дали урадницу Христово цело ище ще певноюши зос тим по цело скорій подією. Або, можебудь людзі пре погреб бара почесни за одладинка, дали тово цело руцик во дзири ганьби?

Але то були лем згадовавия. Можебудь же Ісус ще піка, закрученя до смутних плахтох? Не були толькі зими, да вонду, але ще ще піак на сцени пограбиці, бо не звали ще піктурно. Слунко ще не випілю аптичним по над грунами и не завишило уход до гробу, кед ще жеки пішмезели и вонши піка и початку ніч не препознавали, док их не потрес нови страхи. На право стал у білим обличчіні вігел, котри якож да их очікувал. Його юмати були пікли и у той цемноти числи я лігетки, якож таїт.

— Не бойте ще! Тот, котрого гледаце ви ту ві: воскресну! Чом гледаце житного жеди мертвими? Чи не паметаце тово, по заміні у Галілеї, як булае придані зо руках гришникіх и же треті дісни воскресли?

Жені слухали запрепасціи и од страху не могли ошовеси. Але ангел гуторел разом: — Идже ту свійм братом и півеце ия, же Ісус воскресну и же го икоцілуго увиджа.

Шицьки шляхи тресующи кіль ще затрева- сція и радосці викия зос гробу да одбітню

Нови держави у Європі.

По великій швецькій війні настали у Європі вілі інші держави. Основали ще вони на землях інших імперійських державах: австро-угорській монархії и московського царства. На місто Австрії з'явилася ще Чехословачка республіка, австрійська республіка, Маджаріка, котра ище не він, чи буде республіка чи імперія, нація держава в Польща, котра дестала по Австрії Галицию. На території царської Русі з'явилася ще й інші держави Фінляндія, Естонія, Латвія, Літва и Польща.

Оскільки такі нові держави, як вони стоять и як живо.

Чехословачка.

Вона дуже дике життя од наймені держави, ма коло шістьоці мільйони Чехів, три мільйони Словаків, котро діля в пів мільйони Немців, 700.000 інших братів Русинів, дакже Марярів, Жідох и Поляків. Як видимо Чехословачка держава то малі синки бувнії Австрії, так кароди цієї помішані, звід Чехи и Словаки илляк маю відмінну.

Чехи барж рознити народ, вони мудру політику и зато їх держава краще напереду. До тера з маєї Чехії вільку зваду зос Словакії, котрі єзу буць окреми народ и захистюю свою автономію, т. е. єсть да можу у Словакії сами себе закони давати и самі зос собі управи. Чехи потераз не сціли допущи Словакіям піякого окремого права и зато Словакії на чолі зос своїм сімішим предником о Глінком не єзу ай ліць да державного парламенту у Прагі, але на остатку и єдих и други ушилів, же на між у зваду лій.

Немци тиж не єслі ще іншіріц зос таїм, да єстіні у Чехословачкій державі, як Чехи доброщілі їх вільку шлаботу. Але од вінені 1926. р. пімірели ще и Немци и ступили до вілазі.

У Чешкій єст велько високих фабрикох, зато ще гваря, які Ченка и відустриялікія які, котра вивозить свій вироби до цудах

там, где були посли. Але лем цо направили даскелью крочай, кед чули скоро вонка звади-гради; Марія Магдалена ще заустиви, а други наставили драгу гу варошу и не чекали ю. Ай вонса сама яя анада чох ще зауставела. Можебудь ю слова непознатого человека (ангела) не презинедчеля, можебудь ще ик була воняціким ай уверена, як іроб правдини. Чи гентот не могла буць послани од імперіях якідовських, да их спрєведе? Образела ще и у тот час увіндула не далако у слівку и желаніх шматох єдого человека, але то не пренозасла и кед вони повед:

— Жені, чом плачеш? Кого гледаєш?

— Марія подумала же ти Осіпов заградар, котри приїхал бо бул уж час да ще почне робіц.

Ілачам, бо одиссялі жоїти Господа и не знам дзе го положели. Кед го ти одиссял, поведа ми, звід він то положел и я пойдзем да го вежнем.

Непознатий, порушани таким горуприм чувством тей цвіти, на односці лем єдним словом, само сімим менож, яй власним меном, лис зос гласом якіло и більш, гласом, хтори руша и хтори ще и забуна, гласом, хтори ю только рази волал — Марійо!

А вівса ожасісція паріза превознада страшного! — Рави! Учителю! и спадис Му пред ноги на орнісну траву. Иис своїма руками

«Воскресе яко же рече»...

Слунко ще не родило того дні, котрій ми воламе віддалью, кед ще жени пущели до загради. Але якакиц нації давнімиша по над грунами вистока, лежка як італіка сника жени, закрита зос зелінами и стріблом, азвітала ще помало и плавливала цемноту и молгу женох. Було то одно од ясніх рана, хтори нас опинили на ніжніх дверях, котри ішя, на красоту обещаного, и чисти и мегки воарух, якож да бул мало скорей закопіслі зос хрінілами ангелох.

Жені золни болю иниши праця полуцму женох (полони австроікох) ягод у дякім привидзеню, котре вони не могли себе потолкінац. Чи вони ишли да пізну над каменем? Або да ще раз виділа Того, котри им акал вікац інерцо, а да го не вистаргнул? Або чи юни поясціні тово цело ще й літнійшими пахівіцими масцями, якож цо була масц Нікоадомова? И розгваря- віцы питали ще:

— Хто нам давигис камень зос гроба?

Але кед щигли до гроба, застали харпачасціи. Отворені гроб були цхи и празни. Попліже не верели очам, едка од них дотиста ще трова. Но дно, котри поставал воне швецька, обачели бліско спарті камені.

Жени од страху закамелі и обрацелі ще около чскаючи, же приде дахто, хто зна цо

державах. Позакате в ческе пшанто, сукно, шкіру и ческе пиво.

Главни чески варош Прага, що має скоро мільйон жителів. У Праги є Університет.

Словачка жем горовита — Карпати, у цей же находит гірські копальні золота, срібла і інших мінералів. Головні вароши Братислава і Дунаю.

Із Чехословацької держави припада ї

„Подкарпатська Русь“

две яко ческо келі мільйони Русинів. Цієї браца там бара худоби, бо жеж слаба, п'ялодна, а тутому людзі не маю досц жемі, бо вже не є подрэзвані пшанцы величні спахілкі. Найбеші ўсе роды овес і хромілі. І ліс там сквашані.

Шицка тарговізна у жидовіскіх руках, без жидовіскіх помочні не може ще назі подкарпатські брагіт або руцін. Розуми же Жидкі тут народ искалосердно цінуваю, як і віндузі дає їм народ подаі.

Пред воінку тут руски край прінадел Мадаром і Мадаре ішли за тим, да Русинів превада на Мадарах, вінадія запади міжарскі ізлік і до церков. Интелігентія уж була мадарска і ганьбела ще своїх руского народу.

По воінку прінадла Подкарп. Русь чехословачьбій державі. Кед біз ще у сучасній Галиції була отримана Українско-Руска держава, була біз і подкарп. Русинік прінадали аей, яго що і сціли, але кед в лісі 1919 року укр.-руська влада пушела захабиц Галицию под притиском Поляків і цалей Антанта, теді юе панів браца вратулеся тут братівому чехословакому піороді.

І тут нові сені. Дестали свої школи, іститути і якісні (гімназії і учительські школи) руски візник дostaл право у цілях явними жи-віце. Почала ще буцьці і помадірені інте-нківіція, заросла і нова уж свідома руска, котра почала Русинів організацію у просвіт-ніх і господарських дружтвах. И гот і Чехи у остатчіх роках уж не бара любі, як ще Русині так красно розуміваю та ставако «коякі» завіргки, але пребудна народна свідомість ю да ще пошре.

обідані тити ноги на яких ю ще видавта-рачи од гвоздіх. Але Ісус одновед:

— Не дірушуй ме, бо сом ѹще не поспіл-ту своїку Осовою, але із тут братом і посад-ям, як ю пойдзем тут Богу своїому і панічу. Понеділі ѹм, як ізде пред тіх до Гядинії.

И штаргнул ще док нога кире гледала і ю удалка юе поза хревачи срінчани слінком.

Марія патреля за ѹм док го не стало, а потім юе давагла зос зітра, прерображені у лісі, шлена од ісесна аонда за своїма тіва-рінжамі. Вони мало скорей сцегла до хижки, дас були закрити учінці в улкізькунти фрі-шко інтарнівідні, юе видісли: отворени гроб, ангер у билім облечени, інцик тутто ю им гуторел о Христовим Воскресенне и юе отка-здал апостолів.

Але людзі ѹще забушти па величкого уд-ру указаціи юе у тих піасніх дівох ѹще пла-шлінейші од худобікіх женох и юе сціли ве-риц тим чуднім вистом.

„Пріказана з жескіні пріківідсані“, гуторелі тим. Як ноголі воскресніц зо саміх дівох дівох? Гуторел пам, як юе врачи, але исто-кій. Такі страшні стварні юе трафезія пред даскелью дій!

Верали у Воскресеніе Спасителя, але ю скорей як гетвіто дас, кес щицки Воскрешено зос мертвіх, на даські Його приходу у сінці,

Ціла агентата (Англія, Французка і Італія) загарантірова у міжнародном уговору, же Подк. Русині маю уживані у ческіх державі свою автономію, але Чехи юще юе після тей автономії Русином, да самі на юїїнікі зос собу управлюю. И тераз наша політика наших братох на тей т. ві. „Гори-ца“ юде за тим, да достыюю свою автономію, т. с. свою руску владу и да самі себе даваю закони. И кед ласк Русині постгано ѹще моц-ніні у просвіти і вільстві та віц вонк, буду мац інше векту моральну і матеріальну моц, тедікі Чехи даю автономію і провіа вонк.

Главни вароши у Подкарп. Русі юст Ужгород, ма 32.000 жителів (мадаре го вола-зи). Ту сколу руска владника Індіач губер-натар Подкарп. Русі (аход у нас бас) ю юїцін губернадльни урады, ту жня наївецій рускій интелігентіці и зато в у Ужгороду централікі народного жывіту подкарп. Русинів.

Краіні юе розвівна дружтво „Просвіте“ котре ма 150 своїх архітвів-читальнях роз-ніктих по цікім краю. И тети читальні „Просвіти“ то правдна народна школа юридила просвіщеносці, позелінного знання рускій сві-домості. Просвіта видаває юїдого року своїм членам поуши к забавам кінкі і так звига Русинів зос цим не занята, у котрій вони скрій вонк Мадарами ішли.

У Ужгороду юст Союз руских шпорочних касків (з другох), найменша руска бандука Подкарп. Банк, а 1929. р. выбідувано там Руски Національний Дом, величаву палату, котра ю правдна прікраса цалому Ужгороду. В Ужгороду юст руска гімназія, руска учительська школа і руска тарговельна (тарговікі) академія. Ту виходзі юлько руских новінох тужковіх і менчашіх.

Предкі, подкарп. Русином юст о. Авгу-стин Волопін, котри тет інше за мадарскій владі велько трудася за пребудаене Русинів. У прешльом числу писали інче о ѹм обширніші. Понад тим су кайдаслужнікіи двох браца Брацайх і Михайлі і Кліт, о. пр. Гаджега-о, В. Лар и др.

* * *

кед почин Його Кралевства. Але тераз по, то пребарз фрінко, то ю може буд правда.

Але мессітам сцінка зацікана юзбегані и изненірена Марія Магдалена. Того до гуторелі други жесні, була щицко іправда. Але були ѹще веці. Вони Го сама видзела, але юїма очіма, які Нікі бешедонала и до-раз го юе пренозназі, але як теді, кед ю ю-вал мезом, дорунела ще Його ногах. Бул Вон жизні як и скорей и наказал яй як и гетвіт ангел при гробе, да ідае тут братом, да и вони дознаю юе воскреснул, як то Вон обесціл.

Сімеон и Іван юе зера таргли, избегли зос хижки в начала бегац тут Осіфовій заграді. Іван, котрі буд младши, пребегнул Петра и сінгнул перогі до гроба. Зажукнул до гробів и уядзает плахти на хижки, але пуха не вонши. Сімеон у тим прібіг і фрінко ішою до гроба. Післякі були розширені по юїмі, але вінхата зос котру було закрыте цело, була зрущена и згужвана у гуту. У тим прідзе и Іван и кед уядзает дорога повергт. През юдного слова вра-цили юе фрінко дому, як да юе пісеговади, юе Воскресніго найду мэрзі осталіма, котріх вони охабели.

Але Ісус по бетнеди зос Марію пошол зос Брусаніку.

Погілкікам С. Хроміц.

Яки чудні ціла божкого працідія. Тота гарсточка великові русківукраїнського народу под Карпатамі котра була пільбаржей застата и маса уж препадауц, як ініцації наївецій під-воді в своїм народнім жывіце, вона квитає, напредуе, а шадж, ягод у Польскій і под болгарівінками мунікі наше народ водзіц смerteльну борбу за юїй живіт!

(Далей будае).

ШИРОМ ШВЕТА

Англія ще наоружу.

Англійска влада одлучела розынсац державну пожиччу од 100 мільйонів фунти (єдна 220 !!). Тот пенек піццік пойдас на воінне напружані. Англія видзі, юе од розоружання не будзе ітч і прето сие да ѹще по лініе наоружа на хорю и у позадуху.

Французка ще боі пемірок.

До Паризу прініли велиki транспортні войска зос іншых французікіх наронох, а і париска поліція новекіні і достала нове оружие. Шицко то робі французія влада прето, бо вона надумала зінікі плаще уряднікім и інвалідам та юе бойнімірох и демон-стратічікіх котри юк логікі прето інвестыції.

Венкія спрэвадкош од Ставіскаго.

То американски мілійонер Інесул. О юк випу новінкі цалого швета, бо вон ѹще пред два рокі ініціул в Амерыкі, із посправедлівіль людзіх, котри унохвалилі свой пенек до його банках и фабрикох. Інесул юдин зос своім братом тут ініціул покрадніл — а було тут всіцій мілонрэй — і ініціул док його брата інаве. Найкерыне прішло Інесул до Греческій, але кед тут греческа влада спела зридаці амерікій владі, теді вон купел себе юдину

Стара церква.

Не мотоз сом, я да ю не пойдаем спа-триц. Стойно на підалако од валалу в лаше. Му-ри віт уж почарніли, а воні юе цалія патнула на едзіт бок. Випатра тераз як стари чловек, юе в свідомі, юе віпілаліці свою жынітку авда-чу и чека мирно, без страху на шмеры.

Вонкія сом пуха, як то и робел дакеди як халец і часто заходить до ласк. Ту прід туту лочарчету санку Пречистей, ю ѹще і тераз воні по правым боку алтара, и велько раза кінчал... Воні кед сом юе чувствіяліві, віше кед мі даці було чекко у моім дасцицкім жывіце и приходаці тут Ней... .

Добре себе пригадуем. То було пред на-шим кирбайом. Моя мац була хора и лікарне по малі мелькай нації, юе падраві. Мис було теді пейд рокі. Паметам як пінка, як сом раздумовала над гім, як бы сам міцер падраві. У главі мі була ласк юдна думка: „Моя мац хора — може умрэц“... И я юе сетех того, юе нам раз баба Ганіт прібонедала. На наш кирбі — сініца баба — ю пол ноці у тай церквочкі, юе у ленке, указуе юе воні Пречиста... . Хто біт тут до пол ноці чека Воні би му вінолінвіла щицки його жадзіт. Індзе гнаря, юе уж вілім Воні помогла... . „Чи біт в іні Матка Божая юе пінагла? — подумалі я. Чом же... . Баба гуторела юе воні така

ладю и сілкою. Вечер дні штовхал по морю, а венг привів до Цариграду. Там то турска поліція такої влапала і дума го придаць американським власцом, лем кел Инсул, які не сісні!

Умар найстарши кардинал.

У Римі умар на саму римокат. Вельку суботу кардинал Ерле, по народносці Немець, вон був найстарши кардинал і мав 89 роки. Тераз єт 15 кардинальски места ієрархії. Кардинал до наївиши церковни достойній. По імперії пали вони маю право вибираць нового св. Отца.

Французи не комунисти наоружую.

Париж починає велико напру, як французи комунисти-боляшевики завпреставо купують оружія і пріпрають ще за революцію, котра би мала почати на 1. мая, котри десь славянськими соціалістами як свою пайкескі шведи. Поліція вразила революцію у комуністичких «Дрохах» і заразе наїла 14.000 пушків, які вони вперед 14 днів були привезені зас Бельгії.

Боляшевики у чеській армії.

Чехословакська влада обявела службені, як однака боляшевицьку шпигунську прагнізацию, котра шківничала Чеську армію і сіла наоружані а крім того пропаганду боляшевицьку агітацію у чехословакській війські. За тегра відзвіто 300 особы.

У Москви будую церкву.

Ми знаємо, же боляшевиці церкви позавершили відійти від імені імені церкви. Але вони які з Москви, як інші там почала будовля нової церкви. Але то буде церква за американських агентів і засам американські держави, котри бивко у Москви будуть маю право до він ходити, а домашніх буде уход до тієї церкви строго забранети. Знаємо, же по допоміжі Америки я боляшевиці шків американським граїданам у боляшевицькій державі письмобуда, добра... А уж тільки пожалія. Моя мацхора. Умре. Не... Я мущин пойсць і я мущин чекац Пречисту.

І було слухко-висохло, кед я охлебів в кирбаж і пришол до церкви. Шедші сом за алтар, а да ін за забудзем о по мак модліц. Пречисту повторювали сом скіні жадні: «Мако Божа, дай заразі моїй мацері»... Помали приходася вечір. У церкви бу'о так цихо, лем даєшка піділко одоміне почал цірчок свою письмо... Може і вони чека Пречисту? Том не... Може і йому дахто хори. Я яше заслуха до Його письмі...»

Уж ще залило, а т'щедзял, туторей своє жадане віше помаліни, док сом зошкірим не престал. Я заспіл...

... і ще таргнул... Не, то Віса привіла. Була така красна, красна... Поглядкала ме по лізу, вжала за руку і тварела ми да ідася дому... Твоя мац оздрах, тварела ми Віса. И я пошом...

Кед сом ще пребудзел, бул сом дома на пасцілки. Ішакі були у доме радосні. Я исроузумел і шіч сом себе не пригадавай. Аж врішила інвестра, котра ми тварела же мацеря лопіше. Мак не умре... Я ще сетецького. То Пречиста обігревала мою мацер...

І тераз, кед сом знова по так другою чагу приїхал до тієї церкви, я ще сетець того. Клякнул сом жілва, як дакеди я модліл; «Пречиста діно помагай ми далей і чууй на моїх яживіх драгіх»...

В. Нап.

бодно визнаваць свою віру і хідакі до церкви. Лем под тим условіем призначала Америка віду боляшевікох. А за своїх державів видали боляшевікі тераз на Вельку поц строгу забрану дровіц у церквях.

У Англії хдве гу депінаму.

У місяці марту спадло у Англії число безроботих за 116.000. И фабрики почали відкривати робіць. Прето винятак, ти да принал на-думала Англію охабіц. А кеди вона пойде од нас?

У Єспаніїще помирло.

Боляшевиці і анархисти інші не жирую. Піред поліційским комісаріатом у Сарагосі вибухнула бомба. Два особи загинули, а всієї ранено. Гвардія, як то була агенція анархістів на поліційских агентах.

Глад у Кінні.

У китайській провінції Вупей влада уж дзялого велька глад. Гладаки любляю набивати сінів других і єїда людікі жесо.

Вири на цалім швеце.

На цалім швеце, якіль віс може склаць 1.850.000.000 жителью.

Католицькі віри	351.400.000
конфуціанських	304.000.000
мухамеданських	239.000.000
гіндів	224.000.000
будистів	199.000.000
протестантів	164.000.000
православніх	131.000.600
поганох	122.000.000
без вірі	76.000.000
шиїтів	10.000.000
жидох	15.000.000
ісламізовані віри	4.500.000

Зос тей статистики ще видав, як на тим швеце єтше коло 1.200.000.000 людюк, які не познайо Бога, не познайо Христу Господа і Його св. Церкву. З того кождук християн католік може розуміти, які роботи віше ческа Церкву Христову, котра ми задаток, як іншікіх народом пропонідус науку Христа Спасителя. Вона то роби уж 1900 роки і за тієї часи велич міліонік приїхдала до Христованій Церкви. Альянце велич віже число предию стой.

Кажды добри християн католік дужен во співіх сілох поттомагац розтиаріювац Царство Христа Господа на тіх швеце, да кельо телько подзеку Господу Богу за дар св. варі, котру тому Бог дал без його заслуг.

Брілінамаке, же за време управління з Церкву Христову Папа Пій XI. прешло на гацілку віру коло 6.000.000. Красне число і яко бара велич кождому тутори.

Терезії Св. Отець готов і вероплани, да и якін буду на службу маючи численним місіонерам у якійсь роботі.

ПОСИЛАМЕ ОПОМЕНІ

шнайгім должностів, котри ище не видали предплату аж за 1932. роб. Сет и таких досці па их тераз модліме, да таїкій свойбо длугоцько памірія.

Нашо дописи

Дідо Губаш осудзени.

В суботу дні 31 марта було суджене у новосідським окружним суду починатом дідови Андрію Губашови, пре якого виснав, у котрих агітовал проція нашої віри і класиста позного Владислава і священікох. Окружний Суд осудив Андрія Губаша на єден місяц гарешту и 1000 днін. штрафу, а крім того мушила плацці і шидки судбених трошки.

Поеже дідо Губаш осудзася уж скорей на тужбу начою Пашіча пре вісніти на два тижні гарешту и 2000 днін. штрафу, то до тега було осудзася на бі тижні и 3000 днін. шинікого крим судбених трошки.

Повалуваме шиціх наших людзюх, да нам воне душка які кождого того, хто би шиціх які вірскі помір к посправаць калі народ на другу дапку віру, як би але але класим «браховали таік як і зас ділом Губашом».

Рим.

Пренілого тижня скончелиши у холі руско-українським папским семінару св. Йосафата у Риму образи починето младих богословів за чтеціх, подліякох, дияконах і священікох.

Пошикнована окончали калі Прескіяціни Владика Діонізія, котри лем не давно оконачили починенівание у російском семінару, як о тим уж читали читали наших Пашінох.

Суботу 24. III. пришли чтеціх і подліяконат віднанім кандидати, а в недзядю, под Архієрейську Службу Божју, прияли чин дияконату пейцім богословів, каліи котрима і дноме зоря нашої епархії пп. С. Кіш і В. Ванчик. Тайкі священіческого чину подзвідана пітиром, од котрих су троеме з нашого семінару и юдзь з російского.

Гоч з приходом до Риму, у таких прівієх обставінах, скайчали я велі ченікости, добре оцівікі шерці Пресвяташого Архівія дна одніт на замолені Управы нашого семінару, а Пресвяташія пришли да охочыца і подзвідали тут високі і святы чин священства младим богословом котри дочекали тут велич і цеюдів час у своім житії.

Цале тут таркеско увекінне я в тим, же при освяченії були присутні високі і рідкі госци, а саме: Монс. Теофіл Матуланіс, титулария епископ Матрежескі і помочнік апостольскогі Адміністратора у Ленінграду, котро боляшевиці тримали у цемініці од 1923-1928, и од 1929-1933 року, каліи не у октобру, ѿзда лем по ласкі Божій зостал підвідоди и врател до своєї оцівіції Литві.

Другя високомблагородна Монс. Юліян Гроцікі, тих разіни у Литві — Апостолскі Адміністратор у Сібірі, кітрагіл безбожні боляшевиці тиркі привезли у цемініці од 1931, року, одкада то винебодзеля аж тега 16. III. 1934. року и прегнали до Литві, одкада обидвоже пришли до Риму, зде х ще почитаньм дочекали католінца живет, а пайсердечнейшіе сам св. Отець Папа Пій XI.

По окончанію Архієрейской служби Божії и починето прихватил госци за часу обіда, високомблагородна Щіцеректор о. Йосафат Лабай, котре тега заменюе Ректора, на що вони отпраздніли з красніма бенедіціями, у котрима нам піснікі висоси на кратко чешкі обставіни і спрадам котри саки прежні

дзея протестант да Конгрэсціту, та треба да вяде дому да го прыме. Вона заместа пашла дому и дала знак паноціві, же на рапор будзе бенчевіца з тым знаком.

Тот протестант з вельмі борбю и двойбы трапенія весяк раз іришоў ту Терезіі и раз буда баш геды при іней, кед була у екстазі и прыпала св. прычасті, та чул слова: „Ты Спаситель аброзіши вельмі радасці, кед постаяніем католікі. Але первые не оставай, да твоя жена доставіла помоц у тай робіті, бо то жинка не будзе другого маца“. В лісце 1930. р. буда зоне зною жонку я штварчима дзеямі у Конгрэсціту и ту же случкою цініла особите: Кед не почал кочебаць, чи бы да з чи не своїм дасци подучыць у віри, похороди му юе дзесці на замери ёдно за другім. Кажды раз одбегаў зоне леба його жена у вельмі брягах ту Терезіі, да не ўй поціснус. Терезія не помадлела и татой дзесці защищікамі садравася. З тым альмані, душушчел да не ўего дзесці подучую у ўего новай віри т. с. католицкай. Кед не першыра спонесаць прычасті, іновоземца ту Терезія. Кед уж пришоў, іраве буда Терезія у совершэні стапі спохля. Кед не вон гудей зоснул, вона му за ўего вельмі зачудоване тварела ўего два грыхи з ўего жынта, на хторы вон ѿбіда весяк не думал. Вон не забудае бо думал же му споведз ас добра алья нато прыгвари Терезія: „Но першы не ёгай оглайдай нато! Шпіху ци пребачене. Лем зной же не шынко ана!“ Терезія ище и не пікна за ўего церкви и то баш тэди кед вон ма каласці. И церкви, хторы Терезія ма у своіх візбах во пятакі, прыказуе вона леба за ёднаго леба за весяк их, хо им вимодлі даку освібіту ласку ад Бога.

(Далей будзе).

За нашо дзесці

Мачоха.

Петъко мал мачоху. Його власна маць давно уж ухорла інші тэди, док вон був малки. Прэго вон не паметал спою вінсні жанці. Його допатрала мачоха. Кед вон уж віросніў, пышні раз та другу гу хланіком да не баві. А хланіцы су рознічны: добры и недобры. Петъко тэто не знае и думаш, же шынко воні добры и верел им шынко, чо воні гутарекі и слухаю их. Недобры хланіцы почали му раз так гутарыці:

— Нешесні ти, Петъко, ты пемаш власну маць. Вона уж давно умарла, а тэта, котру тераз маць, то пемасна, то мачоха. Не слухай мачоху! Не леб ю! Роб ей шыніакі пакосці, бо вона не твоя маць!

Кед Петъко шынко віснухац, рознікац же и жалювал тё, же ё такі нещаміні. Його шэрцо постало зле гу мачохі. Вон думал же то мачоха крича його нечесніц. И од тога часу постаян воні недослужіли, спріні, недобры. Не спені слухац маць, не умітац же, не чесні.

шо маць үпрекосці, воне ходзел подразні и замасціці. На койцу цылком буда лазіці. По цатых дніях блукан тё по нозі, а дому приходзел іж начар, На маць настрэл сподока нахмурено, як даяки пан-Аронскім.

И маць робіт воне пакосці: Кед маць щыла ўлкоўніцю ю зос іншу, а сама сцекніц, кед маць заметла и кед шынене будо уж на тронадкі, пазад порозречнікім імене по імей хіжи, парокон руцел флатшу зос млеком на жем да же робіт. Маць то умільно маделіца да же поірані, але тай не помогаю.

Раз, кед ўж барз подзівен, старша місціца Марыя вяжала то за руку, одвесна го до заградкі и почала же з ім разговорыці. Пайпершое то занітала чом каскі дзіні и чом робіт маць пакосці? А кед іонг гутарэц, же то на то напіорыло хланіцы, Марыя одноведла.

— Петъку! Правда же наша маць не власна, але вона тому не вінівата же ми не мame власну маць. Вона пришла до нас тэди, кед нашай маць ўж не будо. Ми тэди буши барз мали и беспомоцны широткі. Не буда хто нас храніц і доцатрац. Тота друга маць заіжало ще

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Шынікам предплатніком, читателем и приятельном «Рускіх Новін» жінчи щешлікі Велькі Ноц

Редактор.

за нас ягод власна маць. Вона и оцови провадзі газдовство. Прэзней би шыніко запущело и ми и наше газдовство. Ми ей мушымс буц за шыніко лазечкі, помогац ей ў роботі и любіц ю.

— О! — одновед Петъко. — Я ай кус не будзім любіц мачоху! Я ю любіц не годзен. Не можем. А прено даю і любіц?

— А той за то, же вона тебе таха добра. Не вадзи ще з тобу, не бис це. А кед ей робіт пакосці, не жалюваш оцовы. Будз сигурні, кед би тё маць пожаловала на тебе, же би це оцей покарал Петъку! Браціку мой, молім не будз добры! Понірак ёшэ. Пробуй да поілюбиш іншую невісану маць!

Петъко весяк ніц не говорыц. Шедніў себе до затралі и друго думая. Раз вон вон буц у кухні, а маць шедзела па кухні и цокіка ёшы. Петъко ёшэ спар на другі конец лавкі и прескосно патрэл на маць. Потым поціхуцікі кунікі бліжай прышоў гу маць. Маць ціхіо далей ёшы. Потым інші кунік прышоў бліжай, а весяк бліжай, а весяк інші бліжай! Кед буда зонінікім бісіко, запітава ёшэ то маць.

— Но ти Петъку робіш?

— Я пробую — одновед Петъко.

— А ё то ты пробуети — занітала ёшэ то маць.

— Пробую, чи соне Вас годзен любіц — одновед Петъко и спар тё маць на койца. А маць ёшэ схілела ту шыніму, облапіла го з руками, іришила го та першон и попеды.

Мой любі хланіку! Ты міне напевно будзе любіц, як я люблю. Я ўж не робим, а толькі ци добра жадам! И маць то вжала себе на колена. Вон облапіла маць прыгутавані гланку гу мацеровім першон и будо ми так добра, як у небу. Потым занітала Петъко маць.

Мамо, цо то так дурка: стук-стук, стук-стук?

А маць одноведла: — То моё шэрт, цо так бне зос любові гу тебе, ты моя бідна широтка! Мой ташатко!

Зос мацерівіх очох потыли катка, горуці спізі на ўого глашу.

Петро ёшэ занітала: — Мамо, чом ви ішчо не?

— Плачам од радосці, мойко лазіцко од щесці же шыніко газдовства гу міе, же снегі будзі добры и спені ме любіц так, як скло власну маць.

Потолковал С. ХРОМІЙ.

ШМИШИ КУЦІК.

Иду двоме брацікі прэв вадай. У тым прыліцікі сілк лес і почал на мядзінага братана брехац. Тот ёшэ уніашац, а на то му твары старши:

— Но не болік? Озда не знаш за прысловку, же пес котры брече, не куса.

— Ша к зямі, аля чи пес за ю ўзні.

У школі.

Учитель: Янку, чо за нас вакансія, стукко и менці.

Янко: Мешкані.

Учитель: А чом баш менгат?

Янко: Но жспац інвіція в ногі, пец с цхі, а слухаю водкі, кед я так рудро.

Дзесці.

Маць: Петре, прэцо Марыя плаче?

Петро: Ша візіч. Я ю ляк указац, як ма лесец свой яблуко.

— Мамо, чом наша учителька хед ёшэ вінчала буда у бялых шматох?

Маць: Ко, звідко мэйо, біла барва то анкі венчала и радосці.

Дзесці: Добры мамо, а чом же учительня, шынік зю ю на вінчане у чарвіх шматох?

Вредносці чудзіх пенежкох.

Долар	42—45	— дын.
Немецкая марка	17	— дын.
Англ. шилінг	13—11	— дын.
Тал. лира	380	— дын.
Фран. франк	3—	— дын.
Чехосл. корона	180	— дын.
Швейцарски франк	14	— дын.

